

Pere Morey: la rondalla com a gènere

(la narrativa popular al cycle de les
Rondalles pels qui...)

Josep Ramon Cerdà i Mas

Pere Morey i el cycle *Rondalles pel qui...*

Pere Morey és un gran coneixedor de la cultura i la història de Mallorca. Començà a publicar a finals dels anys 70 obres que tenen com a característica la seva voluntat de divulgació de la història i els mites de l'illa. Partint sempre d'aquest propòsit, ha conreat gèneres diversos. Els seus llibres, tot i que habitualment es publiquin a col·leccions de literatura juvenil, tenen també un públic de lectors adults considerable. Pere Morey tracta d'ensenyar història i cultura tradicional als lectors més joves i, alhora, de mantenir una relació de complicitat amb lectors que, per qüestions generacionals, combreguen amb la seva preocupació pel futur de la cultura i identitat de Mallorca i amb un sentit de la ironia ben característic dels habitants d'una illa que n'ha vistes de tots colors. Aquest afany per reflectir de forma explícita una visió del món ha fet que Pere Morey parteixi d'estructures narratives ja existents per omplir-les d'aquest sentit pedagògic i irònic. Així, en la seva obra podem trobar exemples de la majoria de gèneres de la novel·la popular moderna, juntament amb temes, personatges i arguments llegendaris o rondallístics. L'ús que fa de tots aquests materials no és, emperò, directe. Morey se situa en un nivell metaliterari i maneja tot el que ell

entén com a tradició pròpia (i que inclou tant la cultura popular, com la història o la literatura contemporània) amb l'afany d'erudició i la manca d'ingenuïtat pròpies d'una mirada postmoderna.

Un cas ben característic d'aquest procés d'originalització d'estructures genèriques –tant cultes com populars– el trobam en el cycle *Rondalles pels qui...* El primer volum d'aquest conjunt (que l'autor ha anat intercalant amb la publicació d'altres obres, principalment novel·les) és *Rondalles pel qui les saben totes* (Palma, 1979. E. Moll), que conegué una segona edició dos anys més tard. L'any 84 aparegueren les *Rondalles pels qui els agrada la Història* (E. Moll). *La ciàtica de Mossèn Blai i altres rondalles picantetes*, Premi Joanot Martorell 1984, va publicar-se a Gandia l'any 85. Finalment, l'any 87 i altre cop a l'editorial Moll, la sèrie quedà closa (fins ara) amb les *Rondalles pels qui els agraden blanques*.

No podem dir que aquests quatre llibres de contes formin part d'un projecte elaborat prèviament ni que mantinguin entre ells una coherència major que la que implica compartir l'estil i les obsessions temàtiques i formals de l'autor. Es tracta, doncs, de reculls heterogenis on hi trobam històries ben diverses confegides a partir de dos eixos principals: un format per les rondalles i la

història mítica, i l'altre basat en els recursos de la narrativa de ciència-ficció. A mesura com va desenvolupant-se el cycle, aquestes dues línies tendeixen a sintetitzar-se en una de sola que manté com a base temàtica la primera d'aquestes fonts (les rondalles i la història, és a dir, els elements folklòrics) però que s'estructura a partir dels recursos narratius propis de la segona (la ciència-ficció). Al marge d'aquesta evolució queda el darrer llibre de la sèrie, *La ciàtica de Mossèn Blai...* Hem de tenir en compte, a més, que l'ordre de publicació no correspon a l'ordre d'escriptura.¹ Tractarem de definir aquest procés de sincretisme literari –tot parant un esment especial a les fonts rondallístiques emprades per l'autor– a partir del comentari de les diferents obres del cycle.

Rondalles pels qui les saben totes i Rondalles pels qui els agraden blanques: les possibilitats del gènere

La publicació del primer volum d'aquest cycle (*Rondalles pels qui les saben totes*) suposa la incorporació de Pere Morey a un corrent amb especial incidència a Mallorca que, encetat per Maria Antònia Oliver amb les *Cròniques de la molt anomenada Ciutat de Montcarrà*, volia aprofitar per a la narrativa catalana contemporània el bagatge literari de les rondalles tradicionals. Una bona mostra del grau d'acceptació d'aquesta tendència entre els escriptors mallorquins de finals dels 70 és el pròleg de la mateixa Maria Antònia Oliver, on anuncia, per una banda, la voluntat de Pere Morey de renovar i conrear la rondalla com a gènere contemporani i, per l'altra, la presència dins el mateix recull d'elements completament aliens a la tradició popular com són les referències crítiques a la realitat immediata (el turisme i la "balearització") o els contes que mesclen la història i la ciència-ficció.

No és exagerat dir que els mallorquins hem mamat les rondaies, i molts de nosaltres hi hem après de llegir, d'escriure i de

contar. I d'inventar-ne de noves.

És el cas d'en Pere Morey, almanco pel que fa a inventar-ne de noves. Aquest aplec de contarelles és un ventall de propostes ple de possibilitats i encerts, on hi trobareu jaies i gegants, i bernadets, i dracs, i històries fantàstiques que expliquen la nostra història fantàsticament, i àngels que fan dimoniades, i avions, i hotels, i turistes, i cotxes, i mallorquins que l'estimen de veritat, i èpoques que es perden en la boira, i també això que en diuen ciència-ficció. Hi trobareu, a més, com a les rondalles antigues, tendresa i ironia, i de tant en tant un esclafit de rialles. Sobre tot, però, hi trobareu unes arrels que s'enfonsen a Sa Roqueta ben endins ben endins.²

"En Bernadet, es drac groc i es gegant ros" narra, en clau rondallística, les aventures d'un al·lot mallorquí d'avui dia amb una intenció crítica i irònica molt evident. Els elements més identificables com a rondallístics són transposats a la situació de perill que viu l'illa a causa del turisme. Així, en Bernadet ha d'enfrontar-se a un drac groc (una excavadora) per tal de protegir una velleta de nom al·legòric (Lilla) a la qual un gegant ros (un urbanitzador alemany) vol tomar la casa. Els elements rondallístics apareixen per tal d'accentuar la complicitat amb un lector (conceixedor, ben segur, del món de les rondalles mallorquines), fins al punt que sovint el paral·lelisme és conscient tant per part del narrador com per part dels personatges:

Com comprendreu, *En Bernadet* no podia deixar passar una oportunitat com aquella per escenificar una de ses seves imaginacions preferides: *esser un personatge de rondalla*.³

La intenció de Morey, emperò, no és seguir fil per randa l'estructura del conte meravellós, sinó imitar-ne l'estil per tal de tergiversar el sentit de la rondalla i destacar, per contrast, uns valors que no existeixen a la narrativa popular. Trobam, en el

conte, elements concrets de rondalla com, per exemple, els personatges que li són propis: el drac (al recull d'Alcover hi ha exemples de dracs dolents: a *En Joanet Manent*⁴, i a *Es dos bessons*⁵), la padrina que demana ajut a l'heroi i li proporciona un objecte màgic (una pedreta blava) o el mateix protagonista, en Bernadet. Així mateix, no hi falten ni el llumeneret blau ni les fórmules pròpies de la narrativa oral ("Això era i no era";⁶ "Es posà ses cames en es coll, i se'n va anar braç sonant i oreia fumant";⁷ "Ca-

mina caminaràs i cap envant te faràs"⁸) Tanmateix, la conclusió de la història no té la ingenuïtat pròpia dels finals de rondalla. L'heroi no mata el gegant, sinó que aquest darrer proposa una negociació i en Bernadet accepta les condicions: la urbanitzadora no tomarà la barraca de Lilla perquè li servirà de reclam publicitari. La conclusió de l'autor és d'un realisme ben poc rondallístic: la integritat del paisatge mallorquí només és possible a canvi de la seva submissió a l'interès del turisme.

L'altra narració d'aquest recull que fa referència directa a les rondalles meravelloses és precisament la que tanca el llibre:

"En Bernadet i sa rossa de ses Penyes Rotges". En aquest cas, trobam fins i tot esmentades rondalles concretes. El protagonista s'imagina, tot jugant, que és el fill del rei que va a alliberar l'Hermosura del Món⁹ i, quan es troba apurat, voldria tenir la barrota de cent quintars d'en Joanet de l'Onso.¹⁰ Aquestes referències són plenes d'ironia, com la deducció d'en Bernadet sobre la identitat de la nina rossa

Fins llavò En Bernadet no s'adonà que es cotxarro duia un estel platejat de tres puntes, tant a davant com a darrera.

"Aquesta deu esser sa germana petita de N'Estel d'Or, i per això duu un estel d'argent", s'emboicà tot d'una s'al·lot...¹¹

O bé les explicacions sobre el material necessari per circular dins un món de rondalla:

A més a més, hi havia sa bossa de galletes d'Inca i es talabant de formatge que sempre s'enduia a ses seves eixides. Ell sabia per ses rondaies que una mica de berenar, donat a sa jaia corresponent, solia tenir conseqüències insospitades.¹²

La història en si segueix l'estructura d'una novel·la juvenil de suspens, més que no d'una rondalla. La rossa del títol és na Hildegard, la filla del primer ministre alemany que és segrestada per "uns moros" (col·lectiu antagonista per excel·lència, a les rondalles mallorquines).

La crítica a la depredació del paisatge torna a anar lligada en aquest relat a estrangers que no coneixen bé l'illa i que hi mantenen una relació de falsa superioritat cultural només justificada per la influència econòmica que hi exerceixen. És significativa la menció, al començament de la primera rondalla, de la procedència econòmica del protagonista.

No tenien cap hotel, ni fonda, ni tan sols un mal xibiu de platja, sinó que son pare feia feina a una fàbrica que ho venia casi tot a fora Mallorca. I si vos dic això és perquè entengueu un poc sa seva manera de pensar.¹³

Un altre recurs tradicional, emprat en aquest als contes "Ets angelets i es quatre vents" i "Sa rondaia de ses set floretes", és el de les història que planteja diferents opcions de les quals només una condueix a la conclusió feliç de la narració. El primer d'aquests contes pren la forma d'un joc didàctic per ensenyar la posició i el nom dels diferents vents. En el desenvolupament del relat —a causa d'una confusió, uns àngels castellanoparlants han de realitzar pel món les diferents tasques que els comanen des del cel en català— trobam moments on els oients han d'orientar els protagonistes en una direcció o una altra. Així, en funció de la resposta (correcta o incorrecta) la història té un final o un altre. Es tracta d'un recurs propi de jocs populars per a nins petits. El punt de partida d'aquest conte i el tema que hi planarà al llarg de tot el seu desenvolupament és la denúncia política i sociolingüística, un tema també ben característic de l'autor. A "Sa rondaia de ses set floretes", el procediment de les diferents opcions té el correlat immediat de la paràbola bíblica del sembrador. El final, emperò, remet al mateix pessimisme ecològic d'altres relats: l'ametler, quan aconsegueix, després de sis intents infructuosos, que una de les seves flors serveixi per a alguna cosa important (decidir el futur d'en Bernadet) desapareix a causa de la construcció d'una autopista.

Però si a les *Rondalles pels qui les saben totes* hi ha un text que segueixi fil per randa la tècnica de la paràbola (en aquest cas imitant directament l'obra de García Márquez), aquest és "Sa madona de Sagan". El sentit al·legòric, en aquest cas, és ben explícit no solament en el nom de la protagonista (traducció del nom llatí de Mallorca), sinó en la cronologia que trobam al final de la narració. El recurs de la personificació de les illes Balears per tal d'explicar de forma crítica i reivindicativa la seva història és habitual en la literatura catalana d'aquests anys: l'obra teatral *Gimnèsies i Pitiüses* de Guillem d'Efak

pren també aquesta forma. En aquest cas, sí que podríem dir que Pere Morey s'ajusta al model de narració de cicle familiar que ha definit Broch.

Altres contes d'aquest primer recull s'inscriuen completament dins les coordenades funcionals d'una llegenda etiològica (tal com la defineixen M. A. Albertí i Maria F. Sureda),¹⁴ tot i que emprant recursos de versemblança propis de novel·la històrica. És el cas de "Made in Liban". Aquesta és la mateixa tècnica que l'autor empra a la

novel·la *Les pedres que suren* (1983). A les narracions "Avaria en el *Mayflower*", "Missatge a la cova", "El planeta dels escarabats gegants" i "Cultes heliolàtrics a la fi del segon mil·lenni D.C." la ironia afecta la mateixa funció etiològica amb l'ajut de la ciència-ficció. El narrador ens presenta els fets actuals més habituals (el futbol, la circulació massiva d'automòbils) vistos des de l'hipotètic punt de vista dels visitants d'un altre planeta. Aquests observadors (de noms tan còmics com Notok-Reguis o Jotef-Otut) construeixen les seves pròpies hipòtesis sobre fets que els semblen incomprendibles. Aquesta descontextualització de referents habituals al món contemporani oc-

cidental és el recurs que permet la befa de l'autor sobre la relativitat de les interpretacions històriques de cultures poc conegudes. Aquesta tècnica narrativa és, com veurem més endavant, la més característica de Pere Morey en aquest cicle, fins al punt que, a les *Rondalles pels qui els agrada la Història*, no hi ha cap narració que no parteixi d'aquest plantejament argumental. Finalment, trobam un conte, "La rebel·lió dels toros mecànics", on la ciència-ficció apareix sense cap relació amb la narrativa d'origen tradicional.

L'altre títol del cicle on trobam una voluntat de manipulació i actualització dels esquemes argumentals de la rondalla tradicional és *Rondalles pels qui els agraden blanques*, publicat el 1987. De fet, els contes d'aquest altre recull poden considerar-se, amb algunes variacions, una continuació del treball d'experimentació narrativa assajat al primer volum. No és difícil trobar paral·lelismes concrets. "En Bernadet, espeleòleg" segueix les petjades de les narracions anteriors amb les quals comparteix protagonista. Dins les coordenades d'una ficció d'aventures s'inclouen, com és habitual, personatges i situacions que, o bé són pouades de les rondalles, o bé podrien ser-ho. Farem esment, en primer lloc, de les expressions o frases fetes, tals com "qui parlarà o motarà un tros de pedra marbre tornarà",¹⁵ "lo que s'ha d'empenyorar, que se vengà" o "sa pell ja és del llop", que sovintegen en boca de Bernadet. La cova és un escenari rondallístic per excel·lència, així com la beata vella que adverteix —amb una frase enigmàtica— del perill que suposa entrar en el lloc desconegut. La metamorfosi en moix de la vella també apareix a les rondalles de bruixes¹⁶. Ara bé, tots aquests elements "ambientals" no donen peu a l'aparició de fets sobrenaturals. Ans al contrari, els misteris (com les calaveres o la botelleta explosiva) es resolen a la manera d'una història policial, trobant una explicació per a cada cosa.

"S'avenc de sa moneda" pertany tam-

bé, com el conte anterior, al grup d'aventures d'en Bernadet. En aquesta ocasió, l'autor deixa de banda el realisme i fa viure als seus personatges tot un seguit d'experiències màgiques que li serveixen per exposar, tot mesclant llegenda, Història i política-ficció; el passat musulmà de les possessions de Valldurgent i Benàtiga, a Calvià. La funció etiològica s'amaga darrere d'una trama on apareixen també profecies xiïtes i dimonis de tradició persa (els *djims*). De l'argument es desprèn la percepció de l'illa com a fruit de la superposició de cultures mitiques diferents, però amb una mateixa arrel mediterrània.

"Te recordes, Ícar, de quan els estels cantaren" presenta un canvi respecte de les dues anteriors narracions. Es tracta de la ubicació temporal del relat en un futur no gaire llunyà, on hi trobam invents que mesclen irònicament la tradició amb la tecnologia més avançada —com els llaüts voladors o les pantalles hologràfiques per a transmissions d'actes religiosos. El motiu del conte és la recuperació de la tradició del cant de la Sibila per part d'uns al·lots que ja coneixem (en Bernadet i els seus amics), en un moment on aquesta celebració ja s'ha perduda. L'objectiu dels protagonistes, recuperar i conservar la pròpia cultura és, curiosament, la mateixa obsessió que trobam implícita a tota l'obra de Pere Morey.

Aquest, emperò, no és l'única de les *Rondalles pels qui els agraden blanques* ambientada al futur. "La mar és una bruixa dolenta" descriu, des dels ulls d'un infant, el panorama apocalíptic d'una Mallorca dominada —esclavitzada, podríem dir— pel turisme fins al punt que la simple visió de la mar és negada als nadius. El protagonista transgredeix la prohibició i és castigat, amb la seva família, a exiliar-se a l'interior de l'illa, l'únic lloc en estat salvatge on no ha arribat la dictadura del turisme. D'aquesta manera, el nostre protagonista descobreix una vida més natural lligada a les feines del camp, on no existeix la submissió als estrangers colonitzadors. Des d'allà, com

un heroi èpic, es proposa recuperar la mar per als illencs. Tot plegat no és massa lluny dels mites fundacionals.

Al darrer conte del recull, el narrador juga a traslladar l'acció cap a un hipotètic futur de tragèdia nuclear, però tot amagant-nos el seu joc. Aquest recurs també és present a un conte de les *Rondalles pels qui els agrada la Història*: "Nivell X més/ menys Z". A "Aquest hivern no han vingut les falzies", la narració descriu en primera persona la vida quotidiana d'un tuareg en un marc temporal indefinit. La rutina d'aquests nòmades es veu trencada per una pluja negra tòxica. El protagonista rebrà secretament del Mestre de la tribu l'explicació del fenomen: els cristians del nord han destruït la seva pròpia civilització amb el "foc nuclear". Només aquests tuaregs sobreviuran. Altre cop trobam la destrucció com a inici d'un nou origen, un tema comú als mites i la ciència-ficció. Aquest és el propòsit de Pere Morey: relacionar dins la literatura el passat i el futur com a parts d'una mateixa tradició.

Rondalles pels qui els agrada la Història i La ciàtica de Mossèn Blai i altres rondalles picantetes: la caracterització d'un model propi

Si al primer recull de rondalles, Pere Morey practica extensament les múltiples possibilitats de superposició d'elements tradicionals i contemporanis en una estructura narrativa, el següent volum publicat (*Rondalles pels qui els agrada la Història*) suposa una depuració de totes aquestes possibilitats cap a un model més definit i uniforme. Es tracta d'un tipus de conte fantàstic caracteritzat per la descripció de situacions futuribles ambientades, de forma explícita o no, a Mallorca. Com és típic en el gènere de la ciència-ficció, aquestes previsions són clarament catastrofistes i responen a l'objectiu de cridar l'atenció sobre problemes actuals. Així, a "Repoblació forestal" i "Revelació a Sant Jordi", el recurs de la personificació d'un pi —en el

primer cas— o d'un moli de vent serveix de punt de partida per a la denúncia de la pèrdua dels valors ecològics, lligats —en el segon cas— a l'arquitectura popular i a l'aprofitament de l'energia natural del vent. L'element llegendari també hi és present, en l'explicació de l'origen del soroll dels pins en un dia de vent (es tracta d'un himne al vent que canten els mateixos pins com a agraïment pel transport de les seves llavors).¹⁷

Els tres primers contes del recull ("Make war, not love", "Völkerwanderung" i "Alaró") formen una unitat argumental. Amb un mateix punt de partida (Europa, governada per una "dictadura eròtica" i dedicada exclusivament al plaer sensual, rep la invasió de tots els habitants d'Àfrica) el narrador descriu les peripècies d'en Bernadet —ara, un resistent defensor de la guerra i no de l'amor. Aquest enfilall d'aventures recull en el seu desenvolupament la paròdia de diferents referents culturals històrics: l'alliberament sexual dels anys 60, les revolucions obreres, l'enfrontament entre el tercer món i els països occidentals i la resistència dels mallorquins al castell d'Alaró el 1285.

Pel que fa a la resta del llibre, tornam a trobar la tècnica (ja esmentada a les *Rondalles pels qui les saben totes*) d'ironitzar, tot descrivint-los des d'un punt de vista descontextualitzat, sobre fenòmens històrics com el descobriment d'Amèrica —narrat des del punt de vista dels habitants de les illes americanes— o el llançament de la primera bomba atòmica.

En el següent volum, *La ciàtica de Mossèn Blai i altres rondalles picantetes*, l'autor s'allunya encara més de l'imaginari de les rondalles tradicionals per tal d'ampliar el ventall de tècniques narratives, sense allunyar-se massa, en tot cas, de la literatura de gènere. En aquesta ocasió, el tema que enllaça els materials del recull és l'erotisme. Es tracta, potser, del conjunt més personal i madur del cicle. Cal dir que, tot i no ser el darrer volum a publicar-se, sembla que la seva escriptura és posterior a les *Rondalles pels qui els agraden blanques*.¹⁸

Les històries es mouen per camins inèdits fins ara al cicle, com és ara la narració en primera persona ("La rossa endolada i trista del vol SR 393"), l'homenatge estilístic a Mercè Rodoreda ("Demiúrgia"), la ciència-ficció ambientada fora de Mallorca ("Una visita a *Niu York*") o la novel·la d'espies ("La rossa..."). Tot i això, les referències a les rondalles no desapareixen. Ans al contrari, el seu ús com a referent cultural torna més quotidià. A la descripció de la protagonista de la primera narració, trobam aquesta metàfora:

*El ventre llis, verge, el bosquet inexplorat al qual hi dormia la princesa encantada esperant inútilment al Bernadet fort i agosarat que la despertàs del seu somni abans que fos massa tard.*¹⁹

I a "La rossa endolada i trista del vol SR 393", la rialla de la protagonista és descrita amb una comparació també rondallística:

*Ella canta una rialla que sona com quan En Bernadet fill de rei feia rodolar ses bitlles d'or per les escales del terrat, abans de l'entrebanc amb la jaia.*²⁰

A la darrera narració, que és la que precisament dona títol al volum, el referent rondallístic és el mateix caràcter del protagonista. La ingenuïtat de mossèn Blai és comparable a la del pobler a qui vengueren dues carabasses com si fossin ous de somera. El recurs del personatge ingenu, poc espavilat, dona peu a una narració que segueix les característiques d'una rondalla de beneits ben típica, si no fos pel fet que, en aquest cas, la puresa del protagonista no provoca que sigui víctima d'un engany, sinó que el condueix cap a un final feliç.

Des la tradició a la creació: una conclusió provisional

Ja havíem anunciat la dispersió –tant de materials com de tècniques– present a l'obra de Pere Morey. Creim haver insinuat, en aquest recorregut pel cicle de les *Rondalles...*, que aquesta multiplicitat estilística respon a una evolució que, ben segur,

hauríem de confirmar amb l'anàlisi de la resta de la seva obra novel·lística, prou nombrosa a hores d'ara. Aquest procés té un punt de partida del qual no s'allunya mai (les obsessions de l'autor: ecologisme militant, tant natural com cultural; recerca de la Història i el passat tradicional com a justificació de la defensa d'una identitat insular formada per la superposició i síntesi de múltiples cultures; presència –sovint irònica– de recursos propis de la narrativa de gènere, sigui fantàstic, negre, històric o d'aventures; rebuig de la linealitat narrativa i intenció divulgativa) que va prenent formes textuais diferents amb una incorporació progressiva d'elements propis que confegeixen un món literari cada cop més ric i madur. Es tracta, en definitiva, d'una obra literària que parteix d'elements tradicionals per assimilar-los dins una visió global contemporània que mescla el passat i el futur com a eines per explicar el present des del punt de vista d'un autor plenament compromès amb la seva cultura. □

NOTES

¹Aquesta és la causa per la qual no seguirem una línia cronològica sinó temàtica. Les dues

obres centrals són posteriors a la primera i darrera, les quals sembla que corresponen a un primer moment d'escriptura, com anirem veient.

²Pàgina 7

³Pàgina 12

⁴Tom 12

⁵Tom 21

⁶Pàgina 9

⁷Pàgines 9-10

⁸Pàgina 15

⁹Pàgina 192

¹⁰Pàgina 206

¹¹Pàgina 194

¹²Pàgina 197

¹³Pàgina 9

¹⁴ALBERTÍ CAMPINS M.A. i SUREDA VALLESPÍ, M.F., "Mallorca, terra de fantasies populars: les llegendes", *LLuc*, núm. 745. Palma juliol-agost de 1987, pàgines 9-17.

¹⁵De "S'Hermosura del món", tom 1r. de les Rondalles de mossèn Alcover.

¹⁶Hem localitzat el tema a "Sa cusseta negra i es moix negre" del tom 5è. del recull d'Alcover.

¹⁷*Rondalles pels qui els agrada la Història*, pàgines 81-82

¹⁸Segons esmenta el mateix autor al pròleg, pàgina 7.

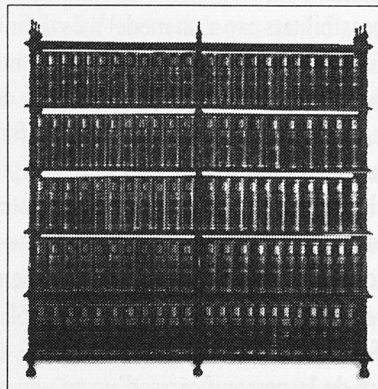
¹⁹Pàgina 14.

²⁰Pàgina 43

ATENCIÓ!

A la fi es troba al seu abast la
GRAN ENCICLOPEDIA ESPASA
de la llengua CASTELLANA
de 112 volums.

Inclou
MOBLE LLIBRERIA

Cridi-ns a
ESPASA CALPE
24 89 37
FESTIUS INCLOSOS